

Arrest

nr. 286 674 van 27 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Henri Jasparlaan 128
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 29 juni 2021.

1.2. Op 4 augustus 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 oktober 2021 ingetrokken door de commissaris-generaal.

1.3. Op 10 maart 2022 nam de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoense origine te zijn. U werd geboren in Suruj, Kuzkunar, Nangarhar, Afghanistan en genoot geen opleiding, bijgevolg bent u analfabeet. U bestierde samen met uw broer S. J. een elektronikawinkel gedurende de twee jaar voor uw vertrek in 2019.

Toen de Taliban er achter kwam dat uw broer en u in uw winkel muziek zetten op de gsm's van jullie klanten, bedreigden ze jullie in een dreigbrief, u moest stoppen met uw werk en u bij de Taliban aansluiten. Een week na deze brief ontvoerden ze uw broer, nog een week later bedreigden ze u persoonlijk nogmaals schriftelijk, waarop u besloot te vluchten. Twee of drie maanden na uw aankomst in België hoorde u dat uw broer kon ontsnappen, waarna hij naar huis ging en weer opgepakt werd door de Taliban.

U verliet Afghanistan uit vrees voor de Taliban.

U vertrok uit Afghanistan via Pakistan, en trok dan door Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 17 augustus 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende. Onderweg verbleef u vier maanden in Turkije, twee à drie maanden in Griekenland en negen à tien maanden in Servië.

U legt de taskara's van uzelf en van uw vader voor, de vergunning voor uw winkel en een verklaring van uw medewinkeliers over uw problemen.

Het CGVS betekende u op 6 augustus 2021 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u op 7 september 2021 beroep aantekende. Op 29 oktober 2021 ging het CGVS over tot intrekking van deze beslissing, mede door de gewijzigde situatie in uw land van herkomst.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek

om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd. Het CGVS stelt immers vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 17 augustus 2020 16 jaar oud te zijn (geboren op 31 augustus 2003). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 28 augustus 2020 een leeftijd werd toegekend van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Als verklaring verwijst u enkel naar uw taskara, waarop uw leeftijd vermeld staat als 13 in 1394, wat overeenkomt met 2015, in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Er kan daarom ernstig getwijfeld worden aan de echtheid van deze taskara. Temeer gezien uit toegevoegde informatie blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaansse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. Bovendien hebben documenten hoe dan ook slechts een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, en dat u hiervoor ook een taskara voorlegde die niet correct uw leeftijd vermeldt, in weerwil van de medewerkingsplicht. Uw bereidwilligheid om een mogelijk vals document voor te leggen en om een dergelijke onwaarheid vol te houden in weerwil van medisch bewijs ondergraaft uw algemene geloofwaardigheid al danig.

Bovendien zijn uw verklaringen over de manier waarop u deze taskara en uw andere documenten verkregen hebt volledig ongeloofwaardig. U verklaart deze namelijk verkregen te hebben nadat u naar documenten werd gevraagd tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw eerste verklaring hieromtrent is dat u uw vader opbelde via de mobiele telefoon van een u onbekende vriend van hem, om hem te vragen uw documenten op te sturen, wat hij vervolgens ook deed. Op de vraag hoe u aan dit telefoonnummer kwam, antwoordt u dat uw vader uw Facebook-ID doorgaf aan deze vriend, en dat deze persoon, H.K., u vervolgens opbelde. (CGVS p. 4) U had echter nog geen Facebookprofiel toen u in Afghanistan was (CGVS p. 4), dus is het ongeloofwaardig dat uw vader over uw Facebook-ID zou beschikken zonder dat u hem kon contacteren. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u dat u het hem doorgaf. U zou dit gedaan hebben via een vriend uit België die reeds bevriend was met H.K. en het hem doorgaf. Vervolgens verklaart u dat u uw Facebook-ID doorgaf aan uw vriend, die het vervolgens aan H.K. doorgaf, die het dan aan uw vader zou doorgegeven hebben, die het op zijn beurt terug aan H.K. moest doorgeven. (CGVS p. 5) Deze gang van zaken is echter volledig absurd en ongeloofwaardig. Er is geen enkele reden waarom uw vader uw Facebook-ID zou moeten bezorgen aan dezelfde persoon die het aan hem bezorgde. Daarop verklaart u dat uw vriend het rechtstreeks aan uw vader had doorgegeven (CGVS p. 5), wat uw antwoord op de net eerder gestelde vraag flagrant tegenspreekt. Uw laatste verklaring is nog minder geloofwaardig en spreekt de voorgaande nog flagranter tegen: u verklaart daar dat uw vriend naar Afghanistan op reis is geweest met zijn Belgische documenten en dat hij zo uw FacebookID doorgaf aan uw vader. (CGVS p. 5) Niet alleen is dit in volledige tegenspraak met uw antwoorden op de net eerder gestelde vragen, bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat uw vriend naar een toendertijd gevaarlijke regio als Suruj zou afreizen enkel om uw vader uw Facebook-ID te bezorgen. Daarnaast zou hij dan ook uw documenten hebben kunnen meenemen, en zou de noodzaak voor het opsturen van deze documenten door uw vader bijgevolg vervallen zijn. U gaf later tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog aan dat er geen internet zou zijn in uw regio van herkomst, tot u geconfronteerd werd met de vraag hoe u uw vader dan via

Facebook had kunnen bereiken. (CGVS p. 22) Deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw documenten nog meer, en uw bereidheid om zulke flagrante tegenstrijdigheden te vertellen binnen het bestek van enkele elkaar opvolgende vragen, ondermijnt ook uw algemene geloofwaardigheid danig. Bovendien ondermijnen deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader zich in Suruj zou bevinden.

Ook roepen uw verklaringen twijfels op over uw graad van kennis. U beweert niet op de hoogte te zijn van de Afghaanse kalender, u kent de maanden niet en herkent hen ook niet als ze u worden voorgezegd, ook weet u niet welk jaar het is in de Afghaanse of de westerse kalender en kan u zelfs niet zeggen welke dag het is tijdens uw interview. (CGVS p. 6) U verklaart dit door te zeggen dat u ongeschoold bent (CGVS p. 6), maar zeker van iemand die zegt zijn geld te hebben verdiend als winkelier (CGVS p. 14) kan op zijn minst verwacht worden dat hij op de hoogte is van de dag. U geeft trouwens wel juist aan dat uw interview bij de DVZ tien maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond (CGVS p. 7), wat aangeeft dat u wel een besef van tijd in maanden heeft, wat opmerkelijk is voor iemand die zegt op dit vlak volledig ongeschoold te zijn.

Daarnaast werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk kunt maken dat u afkomstig bent uit Suruj in het district Kuzkunar of Khewa, in de provincie Nangarhar, Afghanistan, waarvan u beweert dat u er van uw geboorte tot uw vertrek altijd woonde.

Ten eerste is uw geografische kennis extreem beperkt. U geeft correct aan dat uw district bergachtig is, maar kan vervolgens geen enkele nabijgelegen berg noemen. (CGVS p. 7-8) U verklaart dat de rivier Kunar ver van uw regio af ligt, hoewel uit toegevoegde informatie blijkt dat deze op minder dan vijf kilometer van uw woonplaats tot meer dan 200 meter breed is. Bovendien stroomt deze rivier vlak naast de bazaar van Khewa, waar u beweert te hebben gewerkt. Ook stroomt er nota bene een rivier door Suruj, die u zelfs niet vermeldt. De wegbeschrijving naar het districtscentrum van Khewa die u geeft klopt niet: u zegt dat u vanuit uw dorp een weg moet volgen, die vervolgens splitst, waarbij één richting naar de stad gaat (waarmee u later aangeeft Jalalabad te bedoelen) en de andere richting naar Khewa leidt. (CGVS p. 8) Vanaf de wegsplitsing die u vanuit Suruj bereikt, liggen Jalalabad en Khewa echter in dezelfde richting. U beweert nochtans nota bene in Khewa gewerkt te hebben (CGVS p. 15), dus deze weg zou u zeker moeten kennen. Op de vraag waar Gorek ligt, zegt u al van die plaats gehoord te hebben, maar de weg daarnaartoe kent u niet, u verklaart daar nooit geweest te zijn en nooit verder dan de bazaar te zijn geweest. (CGVS p. 8) Gorek ligt echter op minder dan tien kilometer van uw woonplaats en heeft een hospitaal, er kan dus wel verwacht worden dat u ongeveer weet hoe u daar zou moeten raken. U weet niets te antwoorden op de vraag naar wat er te zien is in Khewa. (CGVS p. 16) U kan maar twee van de zes districten noemen waar Khewa aan grenst (CGVS p. 30) en kent geen enkel van hun districtscentra, hoewel dat van Darae-Nur slechts vijf kilometer verwijderd is van uw beweerde woonplaats. Deze flagrante hiaten in uw geografische kennis ondermijnen uw beweerde herkomst danig.

Ten tweede is ook uw kennis over de gebeurtenissen in uw regio zo goed als afwezig. U kan geen concrete voorbeelden geven van aanvallen of aanslagen door de Taliban (CGVS p. 18). U kan verder slechts één incident opnoemen dat gebeurd zou zijn, en ook daarover weet u niets meer dan de meeste rudimentaire krijtlijnen te geven, hoewel u hier uitgebreid over bevraagd werd. Het incident zou zich bovendien afgespeeld hebben op de bazaar van Khewa, uw werkplek, wat het nog minder geloofwaardig maakt dat u hier niets meer over zou kunnen vertellen. (CGVS p. 31) U geeft aan dat er geen aanvallen plaatsvonden door de Taliban, het Afghaanse leger of internationale troepen (CGVS p. 31-32). Khewa was destijds echter een gevaarlijke regio, waar veel geweld plaatsvond. U kan bovendien geen natuurrampen, overstromingen, of projecten van de overheid opnoemen (CGVS p. 32). Van een man die twintig jaar in een zeer woelige regio heeft gewoond, kan nochtans verwacht worden dat hij toch op zijn minst enkele incidenten kan aangeven.

Ten derde geeft u er geen blijk van kennis te hebben van de aanwezigheid en de werking van de Taliban en het niveau van dreiging dat van hen uitgaat. U zegt geen idee te hebben of er tijdens uw leven een periode was dat er geen Taliban aanwezig was (CGVS p. 17), maar verklaart de scholing van uw broer door te verwijzen naar de periode toen u heel jong was en er geen problemen waren met de Taliban in uw dorp, (CGVS p. 24) wat opmerkelijk is in het kader van uw eerdere verklaring. U weet niet

hoe de Taliban aan zijn geld kwam (CGVS p. 30), hoewel deze dus al jaren aan de macht is in uw beweerde regio van herkomst. U zegt ook geen voorzorgsmaatregelen te hebben genomen om te voorkomen dat de Taliban te weten zou komen dat u muziek verstrekke aan mensen. (CGVS p. 25) Het kan nochtans verwacht worden van iemand die al jaren onder de Taliban leeft, dat hij weet dat dit een erg gevaarlijke bezigheid is, die bestraft zou worden door de Taliban. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u geen voorzorgsmaatregelen zou nemen als u effectief in deze regio verbleef. Het andere geval zou blijken geven van een erg hoge graad van roekeloosheid.

Ten vierde is uw kennis over bekende personen in Khewa zo goed als onbestaande. U weet niets dan hun naam te vertellen over het districtshoofd en de politiecommandant ten tijde van uw vertrek en de provinciegouverneur van Nangarhar kent u zelfs niet. Ook op vragen naar bekende leden van uw stam of naar Talibanleiders of -leden weet u geen enkele naam te noemen. (CGVS p. 17-18) Wanneer u gevraagd wordt naar Hayatullah Hayat (de provinciegouverneur), Malek Abdul Raoof (die gedood werd in een bomaanslag in Khewa in juli 2017), Aryan Yoon (een erg populair vrouwelijk parlamentslid uit Khewa) en Ismail Shinwari (een voormalig districtshoofd van Khewa dat in 2017 opgesloten werd wegens corruptie), herkent u geen van deze namen. (CGVS p. 30) Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomstregio verder.

Ten slotte weet u ook uw profiel niet aannemelijk te maken. U verklaart dat uw vader enkel tarwe en maïs kweekte, maar weet niet wanneer de tarwe geoogst wordt, behalve dat het dan warm is. (CGVS p. 10) Als zoon van een landbouwer, die ongetwijfeld lange uren moet maken tijdens de graanoogst, en ook als inwoner van een streek met graanvelden, is het echter niet geloofwaardig dat u niet specifiek zou weten wanneer deze oogst valt, ook al werkte u daar niet persoonlijk (CGVS p. 11). U kan ook geen enkele indicatie geven van de oppervlakte van de velden van uw vader of de omvang van zijn oogst. (CGVS p. 11) Bovendien is het weinig aannemelijk dat u als zoon van een landbouwer tot uw zestiende volledig werkloos thuis zat zonder iets anders te doen dan voetbal of cricket spelen, zeker in de Afghaanse context. (CGVS p. 15-16) Ook deze kennisgebreken werpen extra twijfels op over uw profiel en herkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kuzkunar gelegen in de provincie Nangarhar. In het verzoekschrift d.d. 6 oktober 2021 haalt uw advocaat aan dat u niet de opportuniteit kreeg om meer details te geven over uw situatie. Supra blijkt echter dat u veelvuldig de kans kreeg om in te gaan op deze details. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kuzkunar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29 juni 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Als reactie verwijst u naar uw taskara en die van uw vader. (CGVS p. 32) Die documenten

zijn echter niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben zoals supra uiteengezet hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. U kan bovendien ook niet aantonen dat de documenten die u neerlegde effectief betrekking hebben op uw vader. U geeft ook aan dat u niet overal gezeten heeft in de regio, dat u constant in uw eigen dorp leefde en bijgevolg niet veel informatie heeft. U gaf echter wel aan soms dingen te horen en ook met uw medewinkeliers te praten, dus er is geen verklaring voor uw grote gebrek aan kennis.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat u voor uw komst naar België in Khewa of Kuzkunar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien blijkt het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas ook uit volgende vaststellingen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om u en uw broer te rekruteren niet aannemelijk te maken. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U kan alleen zeggen dat de Taliban dit deed omdat u, ondanks het door hen opgelegde verbod, muziek verhandelde. (CGVS p. 28) Het is echter ongeloofwaardig dat de Taliban iemand zou rekruteren die net expliciet hun regels schendt. Uw beoogde rekrutering is dus niet geloofwaardig.

Ten tweede weet u ook de rekruteringsstrategie die de Taliban hanteerde niet geloofwaardig te maken. Zelfs indien het CGVS zou aanvaarden dat de Taliban u wilde rekruteren –quod non- is de strategie die ze hiervoor zouden hebben gehanteerd onaannemelijk inefficiënt. U verklaart namelijk dat de Taliban brieven achterliet voor uw voordeur waar in stond dat u moest stoppen met uw werk en dat uw broer en u zich moesten aansluiten bij de Taliban (CGVS p. 25). De brieven vermeldde echter niet waar of wanneer u zich moest melden om u aan te sluiten (CGVS p. 26). Ook verklaart u gedurende heel deze periode geen Talibs gezien te hebben. (CGVS p. 27) De brief werd niet ondertekend met een naam, maar eenvoudigweg door de Taliban. (CGVS p. 27) Bijgevolg zou het u onmogelijk zijn geweest u ergens aan te melden, omdat u eenvoudigweg niet zou kunnen weten waar u dat zou moeten doen. Ook dit deel van uw relaas is dus niet geloofwaardig.

U verklaart bovendien dat u de dreigbrieven niet kan voorleggen omdat uw vader ze kwijt raakte. (CGVS p. 28) Dat is een opmerkelijke slordigheid in verband met zulke belangrijke documenten en maakt uw verklaringen tot blote beweringen, die bovendien niet weten te overtuigen.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over het angstniveau van uzelf en van uw vader. Na de eerste brief en voor uw broer ontvoerd werd, bleef u naar de winkel gaan, omdat uw vader zei dat er niets van zou komen (CGVS p. 26). Dit komt echter helemaal niet overeen met het beeld dat u eerder van uw vaders positie ten opzichte van de Taliban schetste. Uit angst voor de Taliban liet hij u eerder het huis namelijk niet uit, enkel om naar de winkel te gaan en terug. Uw vader liet u niet toe om uw tante of oom te bezoeken, die nochtans ook in Khewa wonen, en u weet bijgevolg niet wat de job van uw paternale oom is. (CGVS p. 13) Wanneer u geconfronteerd wordt met deze discrepantie in het gedrag van uw vader, stelt u dat het niet duidelijk was of het effectief om een brief van de Taliban ging (CGVS p. 26). Dit zou echter niet verklaren waarom uw vader, die eerder zoveel angst toonde, zich in dit geval absoluut geen zorgen zou maken.

Na de ontvoering van uw broer bleef u ook nog een hele week thuis na het ontvangen van de tweede dreigbrief (CGVS p. 28), ondanks dat uw broer binnen de week na de eerste brief ontvoerd werd. Aangezien de Taliban de dreigbrieven steeds achterliet aan uw voordeur, wisten zij duidelijk waar u woonde, wat uw verblijf daar erg riskant maakte. Dat is wederom niet consistent met de voorzichtigheid die u de rest van uw leven aan de dag zou hebben gelegd. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de gebeurtenissen na de ontsnapping van uw broer niet aannemelijk te maken. Over uw broers ontsnapping verklaart u dat hij naar huis ging en dat hij opnieuw verdween omdat de Taliban nog steeds achter hem aan zat (CGVS p. 29). Uw broer wist nochtans dat de Taliban wist waar hij woonde, dus zou het erg onverstandig zijn om na zijn ontsnapping daarnaar terug te keren. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat ze hem 's nachts opnieuw hebben opgepakt en meegenomen (CGVS p. 29). Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u echter dat uw broer ontsnapt was en dat u niet exact wist waar hij zich bevond. (CGVS Vragenlijst 20 oktober 2020) Dit komt overeen met uw eerste verklaring, maar is tegenstrijdig met de tweede versie die u geeft. Bijgevolg weet u ook dit deel van uw relaas niet aannemelijk te maken.

Ten slotte kan u niet juist situeren wanneer u vertrok uit Afghanistan en bevat ook uw reisweg een inconsistentie. U kan geen indicatie geven van het seizoen of van de stand van de tarwe ten tijde van uw vertrek en kan ook niet vermelden of er een feestdag in de buurt viel. (CGVS p. 18-19) U kan enkel aangeven dat u een week na de laatste dreigbrief vertrok (CGVS p. 28). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat uw vader er op slechts een week in zou slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

U vermeldt na het afnemen van uw vingerafdrukken door de politie in Griekenland twee maanden in Griekenland te hebben verbleven en ook nog negen maanden in Servië te hebben doorgebracht. (CGVS p. 20) U heeft echter reeds negen maanden na het afnemen van uw vingerafdrukken in Griekenland internationale bescherming aangevraagd in België. Deze elementen leiden ertoe dat uw reisweg niet als geloofwaardig beschouwd kan worden.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u naar België reisde, Italië en Frankrijk (CGVS p. 19). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerte reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 29 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Hoewel dient te worden herhaald dat u geen duidelijk zicht wenst te bieden op uw precieze herkomst, kan wat de veiligheidssituatie in Afghanistan betreft het volgende worden opgemerkt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EASO Country Guidance: Afghanistan van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note

wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan

Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op <https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/>

PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sg_report_on_afghanistan_january_2022.pdf) blijkt dat

er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas, de taskara van uw vader, de vergunning van uw winkel en de brief van de winkeliers, zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. U kan namelijk niet aantonen dat de taskara die u voorlegde effectief betrekking heeft op uw vader, waardoor deze hoogstens een begin van bewijs van zijn identiteit vormt. U onderbouwt zijn identiteit niet verder door uw verklaringen. De brief van uw medewinkeliers die u voorlegt, heeft een erg hoog gesolliciteerd karakter en bevat enkel niet-bevestigde verklaringen. Bovendien is supra reeds aangetoond dat uw verklaringen over de verwerving van deze documenten niet geloofwaardig zijn. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afgaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

Verweerder heeft middels zijn nota van 13 mei 2022 de Raad verzocht om de zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1.

Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen of de synthesesamenvatting.

Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".

§ 2.

De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen synthesesmemorie zal neerleggen of van de synthesesmemorie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.

§ 3.

Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.

Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."

Verzoeker heeft de Raad echter op 27 mei 2022 gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op verzoekers bezwaar wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft na een theoretische uiteenzetting aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vooreerst spreekt hij verweerders stelling omtrent zijn leeftijd tegen. Hij betoogt dat de leeftijdstesten uitgevoerd in België zeer betwist zijn en tracht zijn betoog te staven met het citeren van fragmenten uit rechtsleer.

Voorts betwist verzoeker dat hij onvoldoende kennis zou hebben over zijn regio van herkomst. Hij verwijst hierbij naar de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Vervolgens bespreekt verzoeker op omstandige wijze zijn geloofwaardigheid, waarbij hij fragmenten citeert uit algemene landeninformatie en 's Raads arrest nr. 89 877 van 16 oktober 2012.

Verder zet hij zijn situatie als verwesterde Afghaan na de machtsovername van de taliban op theoretische wijze uiteen, waarbij hij verwijst naar algemene landeninformatie en 's Raads arresten nr. 270 813 van 31 maart 2022 en nr. 228 224 van 30 oktober 2019. Hij wijst er tevens op dat hij reeds twee jaar in Europa verblijft. Hierna betoogt verzoeker dat hem niet verweten kan worden dat hij zijn dossier niet spontaan heeft geactualiseerd, gezien noch hij noch zijn raadvrouw geïnformeerd werden over de procedure die verweerder ging hanteren na een periode van negen maanden. Verzoeker refereert hierbij naar de website van het CGVS waarop te lezen staat dat de analyse van de Afghaanse dossiers opgeschort werd. Daarbij stelt hij dat er sinds januari 2022 vermeld wordt dat er vanaf februari 2022 nieuwe beslissingen genomen zullen worden voor de Afghaanse dossiers waarin een persoonlijk onderhoud reeds plaatsvond. Verzoeker betoogt dat er geen woord gezegd wordt over de nood voor Afghaanse asielzoekers om hun dossier te actualiseren en verwijst naar een ander algemeen bericht waarin er vermeld staat geen contact op te nemen met het CGVS om informatie te bekomen over de vertraging in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming.

Vervolgens bespreekt verzoeker artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet op omstandige wijze, waarbij hij de gezondheidszorg, voedselvoorziening, watervoorziening en werkgelegenheid afzonderlijk behandelt. Ter staving van zijn betoog citeert hij fragmenten uit 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en uit algemene landeninformatie.

Tot slot wijst verzoeker op artikel 48/ 4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en bespreekt in kader hiervan de informatie met betrekking tot het geweld in Afghanistan, de informatie met betrekking tot het gevoerde bewind en de persoonlijke omstandigheden. Verzoeker citeert hierbij fragmenten uit 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, uit algemene landeninformatie, uit persartikels en uit rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese unie (hierna: HvJ).

3.2 Stukken

3.2.1. Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- RvV arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022;
- Nansen "Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek" van oktober 2021, met verwijzing naar de weblink;
- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), "UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan" van februari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UNOCHA "Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights" van 8 februari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UNOCHA "Afghanistan: Humanitarian Response Plan (2022)" van 11 januari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- OHCHR "Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan" van 7 maart 2022, met verwijzing naar de weblink;
- World Food Programme (WFP) "Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan" van 25 januari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- United Nations "Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan" van 15 maart 2022, met verwijzing naar de weblink;
- France 24 "Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter" van 8 november 2021, met verwijzing naar de weblink;
- La Libre "Les Afghans aussi méritent notre aide" van 23 maart 2022, met verwijzing naar de weblink;
- OSAR "Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation »" van 26 maart 2021, met verwijzing naar de weblink;
- Hasth-e-Subh Daily "U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province" van 8 april 2022, met verwijzing naar de weblink.

Tevens wordt in de inventaris gewezen op volgende rapporten:

- UK Home Office "Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban" van februari 2022, met verwijzing naar de weblink;
- UK Home Office "Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian Situation" van februari 2022, met verwijzing naar de weblink.

3.2.2. Op 28 februari 2023 dient verweerder overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, "Afghanistan Security Situation" van augustus 2022;
- COI Focus "Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022" van 23 september 2022, eveneens afzonderlijk toegevoegd aan de aanvullende nota;
- COI Focus, "Afghanistan Veiligheidssituatie" van 5 mei 2022;
- EASO, "Afghanistan Country Focus" van januari 2022;
- EUAA, "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van augustus 2022;
- EASO, "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van augustus 2020;
- EUAA, "Afghanistan: Targeting of individuals" van augustus 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van april 2022 (hierna: EUAA Country guidance Afghanistan april 2022);
- EUAA, "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments" van 4 november 2022;
- EUAA, "Country Guidance: Afghanistan" van januari 2023.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder andere artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.3.4.1. Het beschermingsverzoek van verzoeker is gesteund op een vrees voor vervolging door de taliban, omdat hij en zijn broer in hun elektronicawinkel muziek zouden gezet hebben op de gsm's van hun klanten. Nadat ze een dreigbrief ontvingen, werd verzoekers broer ontvoerd door de taliban.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht en dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de daaraan gekoppelde vervolgingsproblemen met de taliban.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

3.3.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat van verzoeker, als verzoeker om internationale bescherming, redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij de asieliinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, Genève, 1992, nr. 205). De verzoeker om internationale bescherming is overeenkomstig artikel 51, eerste lid van de Vreemdelingenwet vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming verplicht om mee te werken met de bevoegde overheden om zijn identiteit

en andere elementen ter staving van zijn verzoek vast te stellen. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet daarbij zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen, wetgeving en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van zijn procedure de volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

De Raad treedt verweerders oordeel bij dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn medewerkingsplicht.

Vooreerst kan samen met de commissaris-generaal aangestipt worden dat verzoekers verklaringen over de manier waarop hij de neergelegde documenten heeft verkregen volledig ongeloofwaardig zijn. Zo wordt in de bestreden beslissing gewezen op volgende pertinente overwegingen:

“Bovendien zijn uw verklaringen over de manier waarop u deze taskara en uw andere documenten verkregen hebt volledig ongeloofwaardig. U verklaart deze namelijk verkregen te hebben nadat u naar documenten werd gevraagd tijdens uw eerste interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Uw eerste verklaring hieromtrent is dat u uw vader opbelde via de mobiele telefoon van een u onbekende vriend van hem, om hem te vragen uw documenten op te sturen, wat hij vervolgens ook deed. Op de vraag hoe u aan dit telefoonnummer kwam, antwoordt u dat uw vader uw Facebook-ID doorgaf aan deze vriend, en dat deze persoon, H.K., u vervolgens opbelde. (CGVS p. 4) U had echter nog geen Facebookprofiel toen u in Afghanistan was (CGVS p. 4), dus is het ongeloofwaardig dat uw vader over uw Facebook-ID zou beschikken zonder dat u hem kon contacteren. Wanneer u hiernaar gevraagd wordt, antwoordt u dat u het hem doorgaf. U zou dit gedaan hebben via een vriend uit België die reeds bevriend was met H.K. en het hem doorgaf. Vervolgens verklaart u dat u uw Facebook-ID doorgaf aan uw vriend, die het vervolgens aan H.K. doorgaf, die het dan aan uw vader zou doorgegeven hebben, die het op zijn beurt terug aan H.K. moest doorgeven. (CGVS p. 5) Deze gang van zaken is echter volledig absurd en ongeloofwaardig. Er is geen enkele reden waarom uw vader uw Facebook-ID zou moeten bezorgen aan dezelfde persoon die het aan hem bezorgde. Daarop verklaart u dat uw vriend het rechtstreeks aan uw vader had doorgegeven (CGVS p. 5), wat uw antwoord op de net eerder gestelde vraag flagrant tegenspreekt. Uw laatste verklaring is nog minder geloofwaardig en spreekt de voorgaande nog flagranter tegen: u verklaart daar dat uw vriend naar Afghanistan op reis is geweest met zijn Belgische documenten en dat hij zo uw Facebook-ID doorgaf aan uw vader. (CGVS p. 5) Niet alleen is dit in volledige tegenspraak met uw antwoorden op de net eerder gestelde vragen, bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat uw vriend naar een toendertijd gevaarlijke regio als Suruj zou afreizen enkel om uw vader uw Facebook-ID te bezorgen. Daarnaast zou hij dan ook uw documenten hebben kunnen meenemen, en zou de noodzaak voor het opsturen van deze documenten door uw vader bijgevolg vervallen zijn. U gaf later tijdens het persoonlijk onderhoud ook nog aan dat er geen internet zou zijn in uw regio van herkomst, tot u geconfronteerd werd met de vraag hoe u uw vader dan via Facebook had kunnen bereiken. (CGVS p. 22) Deze verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw documenten nog meer, en uw bereidheid om zulke flagrante tegenstrijdigheden te vertellen binnen het bestek van enkele elkaar opvolgende vragen, ondermijnt ook uw algemene

geloofwaardigheid danig. Bovendien ondermijnen deze vaststellingen ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat uw vader zich in Suruj zou bevinden."

Bij gebrek aan enig dienstig verweer maakt de Raad bovenstaande bevindingen tot de zijne.

Hierbij wordt ook nog gewezen op volgende motieven die verzoeker volledig ongemoeid laat zodat er geen afbreuk aan kan worden gedaan:

"Ook roepen uw verklaringen twijfels op over uw graad van kennis. U beweert niet op de hoogte te zijn van de Afghaanse kalender, u kent de maanden niet en herkent hen ook niet als ze u worden voorgezegd, ook weet u niet welk jaar het is in de Afghaanse of de westerse kalender en kan u zelfs niet zeggen welke dag het is tijdens uw interview. (CGVS p. 6) U verklaart dit door te zeggen dat u ongeschoold bent (CGVS p. 6), maar zeker van iemand die zegt zijn geld te hebben verdiend als winkelier (CGVS p. 14) kan op zijn minst verwacht worden dat hij op de hoogte is van de dag. U geeft trouwens wel juist aan dat uw interview bij de DVZ tien maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond (CGVS p. 7), wat aangeeft dat u wel een besef van tijd in maanden heeft, wat opmerkelijk is voor iemand die zegt op dit vlak volledig ongeschoold te zijn."

Voorts kan in navolging van de commissaris-generaal geoordeeld worden dat verzoeker ook middels zijn verklaringen niet aannemelijk kan maken dat dat hij afkomstig is uit Suruj, in het district Kuzkunar of Khewa in de provincie Nangarhar. Hieromtrent wordt in bestreden beslissing op terechte wijze gemotiveerd:

"Daarnaast werd ook vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat u niet aannemelijk kunt maken dat u afkomstig bent uit Suruj in het district Kuzkunar of Khewa, in de provincie Nangarhar, Afghanistan, waarvan u beweert dat u er van uw geboorte tot uw vertrek altijd woonde.

Ten eerste is uw geografische kennis extreem beperkt. U geeft correct aan dat uw district bergachtig is, maar kan vervolgens geen enkele nabijgelegen berg noemen. (CGVS p. 7-8) U verklaart dat de rivier Kunar ver van uw regio af ligt, hoewel uit toegevoegde informatie blijkt dat deze op minder dan vijf kilometer van uw woonplaats tot meer dan 200 meter breed is. Bovendien stroomt deze rivier vlak naast de bazaar van Khewa, waar u beweert te hebben gewerkt. Ook stroomt er nota bene een rivier door Suruj, die u zelfs niet vernoemt. De wegbeschrijving naar het districtscentrum van Khewa die u geeft klopt niet: u zegt dat u vanuit uw dorp een weg moet volgen, die vervolgens splitst, waarbij één richting naar de stad gaat (waarmee u later aangeeft Jalalabad te bedoelen) en de andere richting naar Khewa leidt. (CGVS p. 8) Vanaf de wegsplitsing die u vanuit Suruj bereikt, liggen Jalalabad en Khewa echter in dezelfde richting. U beweert nochtans nota bene in Khewa gewerkt te hebben (CGVS p. 15), dus deze weg zou u zeker moeten kennen. Op de vraag waar Gorek ligt, zegt u al van die plaats gehoord te hebben, maar de weg daarnaartoe kent u niet, u verklaart daar nooit geweest te zijn en nooit verder dan de bazaar te zijn geweest. (CGVS p. 8) Gorek ligt echter op minder dan tien kilometer van uw woonplaats en heeft een hospitaal, er kan dus wel verwacht worden dat u ongeveer weet hoe u daar zou moeten raken. U weet niets te antwoorden op de vraag naar wat er te zien is in Khewa. (CGVS p. 16) U kan maar twee van de zes districten noemen waar Khewa aan grenst (CGVS p. 30) en kent geen enkel van hun districtscentra, hoewel dat van Dara-e-Nur slechts vijf kilometer verwijderd is van uw beweerde woonplaats. Deze flagrante hiaten in uw geografische kennis ondermijnen uw beweerde herkomst danig.

Ten tweede is ook uw kennis over de gebeurtenissen in uw regio zo goed als afwezig. U kan geen concrete voorbeelden geven van aanvallen of aanslagen door de Taliban (CGVS p. 18). U kan verder slechts één incident opnoemen dat gebeurd zou zijn, en ook daarover weet u niets meer dan de meeste rudimentaire krijtlijnen te geven, hoewel u hier uitgebreid over bevraagd werd. Het incident zou zich bovendien afgespeeld hebben op de bazaar van Khewa, uw werkplek, wat het nog minder geloofwaardig maakt dat u hier niets meer over zou kunnen vertellen. (CGVS p. 31) U geeft aan dat er geen aanvallen plaatsvonden door de Taliban, het Afghaanse leger of internationale troepen (CGVS p. 31-32). Khewa was destijds echter een gevaarlijke regio, waar veel geweld plaatsvond. U kan bovendien geen natuurrampen, overstromingen, of projecten van de overheid opnoemen (CGVS p. 32).

Van een man die twintig jaar in een zeer woelige regio heeft gewoond, kan nochtans verwacht worden dat hij toch op zijn minst enkele incidenten kan aangeven.

Ten derde geeft u er geen blijk van kennis te hebben van de aanwezigheid en de werking van de Taliban en het niveau van dreiging dat van hen uitgaat. U zegt geen idee te hebben of er tijdens uw leven een periode was dat er geen Taliban aanwezig was (CGVS p. 17), maar verklaart de scholing van uw broer door te verwijzen naar de periode toen u heel jong was en er geen problemen waren met de Taliban in uw dorp, (CGVS p. 24) wat opmerkelijk is in het kader van uw eerdere verklaring. U weet niet hoe de Taliban aan zijn geld kwam (CGVS p. 30), hoewel deze dus al jaren aan de macht is in uw beweerde regio van herkomst. U zegt ook geen voorzorgsmaatregelen te hebben genomen om te voorkomen dat de Taliban te weten zou komen dat u muziek verstrekke aan mensen. (CGVS p. 25) Het kan nochtans verwacht worden van iemand die al jaren onder de Taliban leeft, dat hij weet dat dit een erg gevaarlijke bezigheid is, die bestraft zou worden door de Taliban. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat u geen voorzorgsmaatregelen zou nemen als u effectief in deze regio verbleef. Het andere geval zou blijk geven van een erg hoge graad van roekeloosheid.

Ten vierde is uw kennis over bekende personen in Khewa zo goed als onbestaande. U weet niets dan hun naam te vertellen over het districtshoofd en de politiecommandant ten tijde van uw vertrek en de provinciegouverneur van Nangarhar kent u zelfs niet. Ook op vragen naar bekende leden van uw stam of naar Talibanleiders of -leden weet u geen enkele naam te noemen. (CGVS p. 17-18) Wanneer u gevraagd wordt naar Hayatullah Hayat (de provinciegouverneur), Malek Abdul Raoof (die gedood werd in een bomaanslag in Khewa in juli 2017), Aryan Yoon (een erg populair vrouwelijk parlamentslid uit Khewa) en Ismail Shinwari (een voormalig districtshoofd van Khewa dat in 2017 opgesloten werd wegens corruptie), herkent u geen van deze namen. (CGVS p. 30) Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomstregio verder."

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker niet in concreto aantoonde waarom zijn kennis over zijn regio omwille van zijn "persoonlijke situatie", die hij niet nader toelicht, relatief beperkt is. Bijgevolg verschoont deze blote bewering zijn beperkte kennis over zijn vermeende regio van herkomst niet.

Waar verzoeker benadrukt dat hij verklaarde dat er veel bergen in zijn regio waren, stelt de Raad dat deze algemene en vage verklaring geheel onvoldoende is om zijn vermeende regio van herkomst aannemelijk te maken, te meer verzoeker de namen van de bergen niet kon geven (persoonlijk onderhoud, p. 8).

Inzake verzoekers stelling dat de Kunar rivier wel relatief ver ligt van zijn dorp gezien de verplaatsingen in zijn regio voornamelijk te voet worden gedaan en de wegen niet altijd rechtsreeks zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker niet betwist dat de Kunar rivier dichtbij de plaats ligt waar hij werkt. Bovendien betwist noch weerlegt verzoeker dat er tevens een rivier stroomt door Suruj die hij niet eens heeft vernoemd. Inzake verzoekers gebrekkige kennis over de gebeurtenissen in zijn regio wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat verzoeker de vraag niet goed begrepen had over de veiligheidsincidenten. De Raad wijst er evenwel op dat uit de vraagstelling op het CGVS duidelijk blijkt dat werd gepolst naar de aanwezigheid van de Taliban in zijn beweerde herkomstregio alsook naar veiligheidsincidenten in dit verband (persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Overigens dient opgemerkt te worden dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd bijgestaan door zijn raadsheer en een tolk Pashtou, hij meerdere keren verklaarde de tolk goed te verstaan (persoonlijk onderhoud p. 2, p. 5, p. 33) zonder enige opmerking dat hij een vraag verkeerd had begrepen, ondanks de ontvangst van de notities van persoonlijk onderhoud voorafgaand aan de bestreden beslissing (zie administratief dossier). Verzoekers betoog kan verweerders terechte bevindingen niet ombuigen.

Inzake verzoekers verwijt dat hij kort gehoord werd, stelt de Raad vast dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker uitgebreid en diepgaand vragen gesteld werd omtrent zijn herkomst en vluchtrelaas en hij bovendien aan het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde niks meer te willen toevoegen (persoonlijk onderhoud, p. 33). Daarenboven wordt in het verzoekschrift evenmin verduidelijkt welke details verzoeker zou bijgebracht hebben indien het persoonlijk onderhoud langer geduurd zou hebben en welke invloed dit zou hebben gehad op de beslissing. Waar verzoeker nog benadrukt dat er geen nieuw gehoor georganiseerd werd na de machtsvername door de Taliban, moet vastgesteld worden dat in het verzoekschrift geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij een tweede keer gehoord zou zijn geweest waarmee hij zijn beweerde regio had kunnen aannemelijk maken en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut.

In navolging van bovenstaande treedt de Raad verweerder bij waar die besluit dat verzoeker zijn regio van herkomst niet aannemelijk kan maken.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing nog met reden vastgesteld dat verzoeker ook zijn profiel niet aannemelijk weet te maken:

“U verklaart dat uw vader enkel tarwe en maïs kweekte, maar weet niet wanneer de tarwe geoogst wordt, behalve dat het dan warm is. (CGVS p. 10) Als zoon van een landbouwer, die ongetwijfeld lange uren moet maken tijdens de graanoogst, en ook als inwoner van een streek met graanvelden, is het echter niet geloofwaardig dat u niet specifiek zou weten wanneer deze oogst valt, ook al werkte u daar niet persoonlijk (CGVS p. 11). U kan ook geen enkele indicatie geven van de oppervlakte van de velden van uw vader of de omvang van zijn oogst. (CGVS p. 11) Bovendien is het weinig aannemelijk dat u als zoon van een landbouwer tot uw zestiende volledig werkloos thuis zat zonder iets anders te doen dan voetbal of cricket spelen, zeker in de Afghaanse context. (CGVS p. 15-16) Ook deze kennisgebreken werpen extra twijfels op over uw profiel en herkomst.”

Verzoeker betwist noch weerlegt voorgaande overwegingen zodat hij deze niet kan ontkrachten.

De Raad treedt, in acht genomen wat voorafgaat, volgende conclusie bij:

“Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kuzkunar gelegen in de provincie Nangarhar. In het verzoekschrift d.d. 6 oktober 2021 haalt uw advocaat aan dat u niet de opportuniteit kreeg om meer details te geven over uw situatie. Supra blijkt echter dat u veelvuldig de kans kreeg om in te gaan op deze details. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kuzkunar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Het CGVS erkent dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het ertoe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofd geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 29 juni 2021 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Als reactie verwijst u naar uw taskara en die van uw vader. (CGVS p. 32) Die documenten zijn echter niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben zoals supra uiteengezet hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde. U kan bovendien ook niet aantonen dat de documenten die u neerlegde effectief betrekking hebben op uw vader. U geeft ook aan dat u niet overal gezeten heeft in de regio, dat u constant in uw eigen dorp leefde en bijgevolg niet veel informatie heeft. U gaf echter wel aan soms dingen te horen en ook met uw medewinkeliers te praten, dus er is geen verklaring voor uw grote gebrek aan kennis.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hoewel het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te

scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust."

Met zijn verwijzingen naar algemene landeninformatie en zijn theoretisch betoog, brengt verzoeker geen concrete en dienstige elementen bij die bovenstaande conclusie kan weerleggen.

Tot slot dient erop gewezen te worden dat de Raad het motief in de bestreden beslissing aangaande verzoekers verklaringen rond zijn leeftijd overtuigend acht. De overige bevindingen uit de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende determinerend voor de conclusie dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking (supra) en dat zijn relaas ongeloofwaardig is (infra) zodat hij geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees aannemelijk maakt. Verzoekers betoog inzake verweerders overwegingen aangaande zijn leeftijd werpen geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendt om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad aan te stippen dat uit het gevoerde medisch onderzoek op 28 augustus 2020 is gebleken dat verzoeker sowieso ouder is dan achttien jaar (21,5 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar). Verzoeker stelde niet akkoord te gaan met deze leeftijdsbepaling (persoonlijk onderhoud, p. 6) doch in casu blijkt niet dat hij in beroep is gegaan tegen voormelde beslissing van de Dienst Voogdij zodat deze definitief is en in casu niet nuttig kan betwist worden bij de Raad gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is.

3.3.4.3. De Raad benadrukt dat gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst in Afghanistan er evenmin enig geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat verzoeker voor zijn komst naar België in Khewa of Kuzkunar heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens zijn verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bovendien blijkt het ongeloofwaardige karakter van verzoekers vluchtrelaas ook uit volgende vaststellingen.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op terechte wijze als volgt gemotiveerd:

"Ten eerste weet u uw verklaringen over de pogingen van de Taliban om u en uw broer te rekruteren niet aannemelijk te maken. Er dient namelijk op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U kan alleen zeggen dat de Taliban dit deed omdat u, ondanks het door hen opgelegde verbod, muziek verhandelde. (CGVS p. 28) Het is echter ongeloofwaardig dat de Taliban iemand zou rekruteren die net expliciet hun regels schendt. Uw beoogde rekrutering is dus niet geloofwaardig.

Ten tweede weet u ook de rekruteringsstrategie die de Taliban hanteerde niet geloofwaardig te maken. Zelfs indien het CGVS zou aanvaarden dat de Taliban u wilde rekruteren –quod non- is de strategie die ze hiervoor zouden hebben gehanteerd onaannemelijk inefficiënt. U verklaart namelijk dat de Taliban brieven achterliet voor uw voordeur waar in stond dat u moest stoppen met uw werk en dat uw broer en u zich moesten aansluiten bij de Taliban (CGVS p. 25). De brieven vermeldde echter niet waar of wanneer u zich moest melden om u aan te sluiten (CGVS p. 26). Ook verklaart u gedurende heel deze periode geen Talibs gezien te hebben. (CGVS p. 27) De brief werd niet ondertekend met een naam, maar eenvoudigweg door de Taliban. (CGVS p. 27) Bijgevolg zou het u onmogelijk zijn geweest u ergens aan te melden, omdat u eenvoudigweg niet zou kunnen weten waar u dat zou moeten doen. Ook dit deel van uw relaas is dus niet geloofwaardig.

U verklaart bovendien dat u de dreigbrieven niet kan voorleggen omdat uw vader ze kwijt raakte. (CGVS p. 28) Dat is een opmerkelijke slordigheid in verband met zulke belangrijke documenten en maakt uw verklaringen tot blote beweringen, die bovendien niet weten te overtuigen.

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over het angstniveau van uzelf en van uw vader. Na de eerste brief en voor uw broer ontvoerd werd, bleef u naar de winkel gaan, omdat uw vader zei dat er niets van zou komen (CGVS p. 26). Dit komt echter helemaal niet overeen met het beeld dat u eerder

van uw vaders positie ten opzichte van de Taliban schetste. Uit angst voor de Taliban liet hij u eerder het huis namelijk niet uit, enkel om naar de winkel te gaan en terug. Uw vader liet u niet toe om uw tante of oom te bezoeken, die nochtans ook in Khewa wonen, en u weet bijgevolg niet wat de job van uw paternale oom is. (CGVS p. 13) Wanneer u geconfronteerd wordt met deze discrepantie in het gedrag van uw vader, stelt u dat het niet duidelijk was of het effectief om een brief van de Taliban ging (CGVS p. 26). Dit zou echter niet verklaren waarom uw vader, die eerder zoveel angst toonde, zich in dit geval absoluut geen zorgen zou maken.

Na de ontvoering van uw broer bleef u ook nog een hele week thuis na het ontvangen van de tweede dreigbrief (CGVS p. 28), ondanks dat uw broer binnen de week na de eerste brief ontvoerd werd. Aangezien de Taliban de dreigbrieven steeds achterliet aan uw voordeur, wisten zij duidelijk waar u woonde, wat uw verblijf daar erg riskant maakte. Dat is wederom niet consistent met de voorzichtigheid die u de rest van uw leven aan de dag zou hebben gelegd. Deze elementen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas verder.

Ten vierde weet u uw verklaringen over de gebeurtenissen na de ontsnapping van uw broer niet aannemelijk te maken. Over uw broers ontsnapping verklaart u dat hij naar huis ging en dat hij opnieuw verdween omdat de Taliban nog steeds achter hem aan zat (CGVS p. 29). Uw broer wist nochtans dat de Taliban wist waar hij woonde, dus zou het erg onverstandig zijn om na zijn ontsnapping daarnaar terug te keren. Wanneer u daarmee geconfronteerd wordt, geeft u aan dat ze hem 's nachts opnieuw hebben opgepakt en meegenomen (CGVS p. 29) Tijdens uw interview bij de DVZ verklaarde u echter dat uw broer ontsnapt was en dat u niet exact wist waar hij zich bevond. (CGVS Vragenlijst 20 oktober 2020) Dit komt overeen met uw eerste verklaring, maar is tegenstrijdig met de tweede versie die u geeft. Bijgevolg weet u ook dit deel van uw relaas niet aannemelijk te maken.

Ten slotte kan u niet juist situeren wanneer u vertrok uit Afghanistan en bevat ook uw reisweg een inconsistentie. U kan geen indicatie geven van het seizoen of van de stand van de tarwe ten tijde van uw vertrek en kan ook niet vermelden of er een feestdag in de buurt viel. (CGVS p. 18-19) U kan enkel aangeven dat u een week na de laatste dreigbrief vertrok (CGVS p. 28). Het is echter maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat uw vader er op slechts een week in zou slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

U vermeldt na het afnemen van uw vingerafdrukken door de politie in Griekenland twee maanden in Griekenland te hebben verbleven en ook nog negen maanden in Servië te hebben doorgebracht. (CGVS p. 20) U heeft echter reeds negen maanden na het afnemen van uw vingerafdrukken in Griekenland internationale bescherming aangevraagd in België. Deze elementen leiden ertoe dat uw reisweg niet als geloofwaardig beschouwd kan worden."

Verzoeker brengt geenszins valabele argumenten bij die voorgaande omstandige motieven kunnen ontkrachten.

In zoverre verzoeker zijn onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden/inconsistenties tracht te verklaren door de wijze waarop persoonlijke onderhouden op het CGVS sinds de covid-19 pandemie plaatsvonden te bekritisieren (een ongemakkelijke stoel en het afschermen van de tolk, zijn advocaat en de protection officer door middel van plexiglas, vergelijking met een politieverhoor) waarbij tevens wordt gewezen op de impact van culturele verschillen moet vastgesteld worden dat verzoekers betoog niet kan overtuigen.

Het gegeven dat omwille van de covid-19 pandemie bepaalde (noodzakelijke) maatregelen werden genomen zoals het plaatsen van plexiglasschermen en dat verzoeker bepaalde omstandigheden als oncomfortabel aanvoelde waarbij ook culturele verschillen worden aangehaald, doet niets af aan de verwachting dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt zijn vluchtrelaas zo volledig, correct en nauwkeurig mogelijk uiteenzet en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Verzoeker kan de inconsistenties en onaannemelijkheden in zijn vluchtrelaas niet verklaren door de omstandigheden van zijn gehoor te bekritisieren, te meer hij niet in concreto aantoon op welke wijze de afwezigheid van plexiglasschermen en comfortabelere omstandigheden een invloed zouden kunnen hebben gehad op zijn verklaringen op het CGVS alwaar hij en zijn raadsman op het einde van het gehoor stelden geen opmerkingen te hebben en geenszins bovenstaande elementen inzake de omstandigheden van de gehoren hebben aangehaald (persoonlijk onderhoud, p. 33).

Waar in het verzoekschrift wordt verwezen naar 's Raads arrest nr. 89 877 en betoogd wordt dat verweerder zich te veel gericht heeft op de geloofwaardigheid van verzoeker, de beoordeling van zijn geloofwaardigheid op onzorgvuldige wijze gebeurde en verweerder onvoldoende rekening hield met de context, stipt de Raad nog aan dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS

18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Volledigheidshalve merkt de Raad samen met het CGVS ook op dat verzoeker geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde zijnde Italië en Frankrijk (persoonlijk onderhoud, p. 19). Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat verzoeker dit naliët in de landen die hij passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet ook volgens de Raad verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vervolgingsvrees.

Verder motiveert verweerder terdege dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban een impact heeft gehad op verzoekers nood aan internationale bescherming:

“Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvond d.d. 29 juni 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”

Verzoeker tracht bovenstaande stelling te weerleggen en betoogt dat hem niet verweten kan worden dat hij zijn dossier niet spontaan heeft geactualiseerd, gezien noch hij noch zijn raadvrouw geïnformeerd werden over de procedure die verweerder ging hanteren na een periode van negen maanden. Verzoeker refereert hierbij naar de website van het CGVS waarop te lezen staat dat de analyse van de Afghaanse dossiers opgeschort werd. Daarbij stelt hij dat er sinds januari 2022 vermeld wordt dat er vanaf februari 2022 nieuwe beslissingen genomen zullen worden voor de Afghaanse dossiers waarin een persoonlijk onderhoud reeds plaatsvond. Verzoeker betoogt dat er geen woord gezegd wordt over de nood voor Afghaanse asielzoekers om hun dossier te actualiseren en verwijst naar een ander algemeen bericht waarin er vermeld staat geen contact op te nemen met het CGVS om informatie te bekomen over de vertraging in de behandeling van verzoeken om internationale bescherming.

Verzoekers betoog overtuigt allerminst. Immers wijst de Raad erop dat verzoeker de bewijslast draagt en dat het gegeven dat verweerder geen notie gaf over de nood aan actualisatie van onderhavig dossier niet kan verschonen dat verzoeker geen elementen bijbracht die de impact van de machtsvername door de taliban op zijn nood aan internationale bescherming bewijzen.

Het gegeven dat de Afghaanse dossiers werden opgeschort en verzoeker niet werd uitgenodigd voor een actualisatie heeft verzoeker geenszins de mogelijkheid ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en ex nunc-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). In casu is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden hoe de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie.

Verzoeker laat bij zijn betoog evenwel na welke nieuwe elementen hij wou bijbrengen die een andere licht hadden kunnen werpen op de besluitvorming van verweerder.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift een vrees wegens (gepercipieerde) verwestering opwerpt, kan gewezen worden op de vaststellingen onder punt 3.3.4.3. (infra).

De Raad meent dat de door verzoeker neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde herkomstregio noch aan zijn vluchtrelaas. De Raad meent bijgevolg dat verzoeker dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

3.3.4.3. In het verzoekschrift wordt tevens gewezen op verzoekers vrees wegens (gepercipieerde) verwestering.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "Afghanistan Country Focus", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de de-facto-talibanregering, evenals de provinciale de-facto-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende

moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("Ministry of Communications and Information Technology") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken. (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 December 2021 in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "Guidance Note" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn, noch als zodanig worden beschouwd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker en diens zichtbaarheid (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd is, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar algemene informatie en zijn verblijf van twee jaar in België kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot ongeveer zijn 20,5 jaar (of de standaarddeviatie van twee jaar in acht genomen tot zijn 18,5 jaar) in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat hoewel verzoeker stelt sinds het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) geen contact meer te hebben met zijn familie, hij niet aantoonde dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder onder meer aangaf dat zijn ouders, broer en zus, zijn vijf maternale ooms en vier maternale tantes nog steeds op dezelfde plaats wonen in Afghanistan (Verklaring DVZ van 20 oktober 2020, p. 7, p. 9; persoonlijk onderhoud, p. 10, p. 11), ook zijn paternale oom en tante wonen nog in Afghanistan (persoonlijk onderhoud, p. 12). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en aanduidt soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, p. 6).

Inzake de verwijzing in verzoekers betoog naar ’s Raads arresten nr. 228 224 van 30 oktober 2019 en nr. 270 813 van 31 maart 2022 dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker wijst op de Nansen nota van oktober 2021 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet in concreto aanduidt welke verkeerde conclusies verweerder in casu zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

3.3.4.4. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waardoor de actor-vereiste eveneens is vervuld. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend worden voortvloeiend uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen van of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan met de loutere verwijzing naar algemene informatie dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat hoewel verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen contact meer gehad te hebben met zijn familie kort na het onderhoud bij de DVZ (persoonlijk onderhoud, p. 14), hij niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Verzoeker verklaarde tevens dat zijn vader zijn reisweg bekostigde en de elektronicawinkel deels contact en deels in afbetalingen gekocht had (persoonlijk, p. 19, p. 23; Verklaring DVZ, p. 11).

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

3.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Hoger is echter reeds komen vast te staan dat aan de door verzoeker voorgehouden herkomstregio geen geloof kan worden gehecht. De commissaris-generaal, ging op grond van de vaststelling dat de Afghaanse nationaliteit van verzoeker niet ter discussie staat evenwel over tot een analyse van de veiligheidssituatie aldaar, die door de Raad wordt bijgetreden omwille van volgende vaststellingen:

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's -aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien

daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband nu hij zelfs nalaat duidelijkheid te verschaffen over zijn werkelijke regio van herkomst.

Verzoeker brengt in casu geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad merkt nog op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Daarenboven stelt de Raad, gelet op de bovenstaande vaststellingen onder 3.3.4.3. vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden bewijst door louter te verwijzen naar zijn verblijf van twee jaar in Europa.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad nog dat waar verzoeker verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 in herinnering dient te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.7. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er in casu echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

3.3.8. De Raad bemerkt verder dat verzoeker niet aantoont dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte alsook het recht op een onpartijdig gerecht omvat, geschonden is. De Raad wijst verzoeker erop dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt en benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

3.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU